

S Z E R E L E M

Először egyik ujjadat,
aztán a másikat.
Szép tenyeredből nem marad
nekem csak áhitat.

A markos munka elveszi
tőlem karod, szemed.
Ujjad bögyével bútorok
fényét kényezteted.

Guggolsz kis gondjaink között;
söpörsz, padlót sikálsz,
vasalsz, gyerekekkel bíbelődsz –
egy percre meg nem állsz.

Dolgozol, szüntelen mosol,
s ha rádszólok, puha
szádon meglibben egy mosoly,
mint terített ruha.

Pöröllek: nincs ehhez jogod!
Törvény van rá, tudom:
napi nyolc óra munka és
nyolc óra nyugalom!

Mi úz, miféle ösztön ez,
hogy nap mint nap akképp
s olyan erővel és dühvel
igyekszel, mint a gép?

Egy percig aludnál tovább!
Ne félj, megvár a gond,
türelmes az, mint én, szelíd,
ragaszkodó bolond.

Először egyik ujjadat,
aztán egész karod.
A markos munka elveszi
fölfénylő homlokod.

Egyszer egészen eltűnsz,
dologgá változol,
s majd sírhatunk utánad,
ha nem leszel sehol.